

ת"פ 56472/07/15 - מדינת ישראל נגד אברהם גולפייגן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 56472-07-15 מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז תל אביב - פלילי נ' גולפייגן
לפני כבוד השופטת שלומית בן יצחק

בעניין: מדינת ישראל - באמצעות פרקליטות מחוז
תל אביב פלילי

המאשימה

נגד

אברהם גולפייגן

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש ביום 23.7.2015 כתב אישום המייחס לו עבירת תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "**החוק**"); עבירת איומים (ריבוי עבירות) לפי סעיף 192 לחוק ועבירת העלבת עובד ציבור על פי סעיף 288 לחוק.

העובדות הדרושות לעניין

טענות המאשימה בכתב האישום

1. על פי כתב האישום, מתגוררים הנאשם והגברת אילנה זוסמן (להלן - "**אילנה**") בבנין משותף, כאשר דירתה של אילנה ממוקמת מעל דירת הנאשם. בעת הרלבנטית התגוררה בתה של אילנה, גברת איילת זוסמן (להלן - "**איילת**") יחד עם הוריה.

2. ביום 16.4.2015 בעת שירדה איילת במדרגות הבנין, פנה אליה הנאשם והטיח בה כי צעידתה בנעלי עקב מפריעה למנוחתו. איילת התנצלה ואולם הנאשם קרב אליה ואיים עליה, בין היתר באמרו: "**עוד תראו, אני אמר לכם את החיים**"; "**אני אזיין לאמא שלכם את הצורה**". הנאשם חזר לדירתו לאחר שאיילת אמרה לו כי תפנה למשטרה.

3. לאחר ששמעה את הצעקות מחדר המדרגות ניגשה אילנה לדירת הנאשם שאיים עליה באמרו: "**אני אראה לך מה זה, אני אמר לך את החיים**".

4. אילנה התקשרה לבנה, מר יניב זוסמן, שוטר במקצועו (להלן - "יניב") ועדכנה אותו במהלך הדברים. יניב הגיע לבניין, ניגש לדירת הנאשם, וזה איים עליו באמרו: **"אני אמרר לאמא שלך את החיים"** וכן אמר לו כי **אם תתקרב אילנה לדירת הנאשם, יתקוף אותה.**

5. הנאשם התקרב ליניב בצורה מאיימת, ולאחר שיניב הזדהה בפניו כאיש משטרה, וביקש ממנו להתרחק. אמר לו הנאשם: **"אתה חושב שהתעודה שלך מפחידה אותי, אני שם זין עלייך ועל המשטרה ואני אזיין אותך"**. הנאשם דחף את יניב בפניו באמצעות אצבעו.

טענות מקדמיות שעלו טרם התשובה לאישום

6. טרם מתן תשובה לאישום, הוגשה בקשה למחיקתו של כתב האישום מטעמים של הגנה מן הצדק, וזאת בשל הפרת נוהל "אישור שפיטה", נוהל שמטרתו מניעת קביעות עובדתיות סותרות בנוגע לאירוע בו מעורבים אזרח ושוטר. נטען, כי אף שהנאשם התלונן כנגד יניב במחלקה לחקירת שוטרים, טרם נתקבלה עמדת אנשיה עובר להמשך החקירה, ואף ההחלטה על גניזת התיק ללא חקירה, נתקבלה לאחר הגשת כתב האישום. עוד נטען, כי הנאשם נחקר למעלה מארבע שעות לאחר עיכובו, וזאת בניגוד להוראות סעיף 73(ב) חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן - "**חוק המעצרים**"); כי נחקר בשעת לילה מאוחרת וכי כתב האישום הוגש אף על עבירות שבוצעו כנגד איילת ואילנה, וזאת למרות שלא נחקר בעניינן.

7. המאשימה הגיבה לדברים, ולגרסתה, לא היה מקום לקבלת אישור שפיטה, שכן הנוהל מתייחס אך למקרים בהם נחקר האזרח בקשר לעבירת תקיפת שוטר ומסר, כי השוטר הנילון עשה שימוש בכח ולא כך הם הדברים בענייננו. עוד נטען, כי אין מקום לקבל הבקשה לביטול כתב האישום שכן נדרש בירור עובדתי מקדים, וממילא אין הצדקה למתן סעד מרחיק לכת זה.

8. ביום 19.2.2017, חזרה בה באת כוחו של הנאשם מהטענות בנוגע לעיכוב הבלתי החוקי ולשעת החקירה, תוך שמירת זכותה להעלותן בהמשך ההליך, אך ביקשה כי תינתן החלטה בנוגע להפרת נוהל אישור השפיטה. בו ביום דחה סגן הנשיא, כבוד השופט צ' עוזיאל, את הבקשה לביטול כתב האישום, וקבע, כי בנסיבות העניין לא פעלה המאשימה בניגוד להוראות הנחיית פרקליט המדינה הנוגעות לנוהל השפיטה, שכן תלונת הנאשם בנוגע ליניב עניינה איומים ולא תקיפה והחשש להחלטות סותרות - מתאיין.

תשובת הנאשם לכתב האישום

9. ביום 28.5.2017 מסר הנאשם את תשובתו לכתב האישום. הנאשם אישר כי שהה בדירתו במועד הרלבנטי, ואולם הכחיש העבירות המיוחסות לו. לטענתו, לא איים על אילנה ועל איילת, וספק אם המלל המתואר בכתב האישום עולה כדי עבירת איומים בהנתן מערכת היחסים שבין הצדדים. כן נטען, כי יניב אמר לו כי עליו ל"הכין תיק לאבו כביר". הנאשם הכחיש אף את עבירות התקיפה והעלבת עובד הציבור המיוחסות לו.

הדיונים שנערכו בתיק

10. נוכח העובדה כי יניב משמש כתובע משטרתי, ומוכר לרוב שופטי המחלקה הפלילית, עבר התיק לשמיעה לפני.

11. בימים 19.10.2017 ו-21.12.2017 נשמעו העדויות בתיק.

12. בפתח הדיון ביום 19.10.2017 הודיע בא כוח המאשימה כי הוא חוזר בו מהאישום בנוגע להעלבת עובד הציבור והנאשם זוכה מעבירה זו. לאחר מכן, נשמעו עדויות איילת, אילנה ויניב. כן העידו השוטרים רון גלבשטיין, אשר עיכב את הנאשם ודוד שי, אשר גבה את הודעתו הראשונה.

13. ביום 21.12.2017 העידה השוטרת גלית עברון, אשר גבתה את הודעתו השניה של הנאשם, ופרשת התביעה הסתיימה. באותו היום, במסגרת כתב ההגנה העידו הנאשם ורעייתו, הגברת רויטל טליה גולפייגן (להלן - "רויטל"; "אשת הנאשם"). במועד האמור נשמעו סיכומי הצדדים.

המוצגים שהוגשו בתיק

14. במסגרת שמיעת הראיות הוגשו מספר מוצגים. מטעם התביעה הוגשו, עוד טרם הדיון, הודעות הנאשם (ת/1, ת/2), וכן הוגשו, במהלך הדיונים, דו"ח פעולה הנוגע לעיכוב הנאשם שנערך על ידי השוטר רון גלבשטיין (ת/3), מזכר שנערך על ידי השוטרת גלית עברון, הנוגע לשיחתה עם אשת הנאשם (ת/4), העתק הפניה למח"ש (ת/4) ונוהל אח"מ שכותרתו תנאי חקירה הוגנים (ת/6).

מטעם ההגנה הוגש דו"ח העיכוב (נ/1), הודעת יניב במשטרה (נ/2) ונוהל משטרתי שכותרתו "נספח ד' - תנאי חקירה הוגנים - שעות חקירה" (נ/3).

דין והכרעה

15. אשמת הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום הוכחה מעבר לכל ספק סביר. להלן יפורטו הנימוקים והטעמים המובילים למסקנה שלעיל.

חלקו הראשון של האירוע - העימות עם איילת

16. לגרסת איילת, עוד טרם האירוע מושא האישום, שמעה מהוריה כי יש לשמור על השקט בבית, אף כי לא הבינה באותה העת "כמה ההורים מפחדים מזה" (עמ' 14, ש' 4-5; ככל שלא יאמר אחרת, ההפניות הינן לפרוטוקול הדיון, ש.ב.). ביום האירוע, עת יצאה מדירת הוריה סמוך לשעה 21:30, פגשה את הנאשם בחדר המדרגות, בדרכו למעלה. איילת מסרה כי לאחר שהנאשם אמר לה, כי היא "מגזימה עם העקבים" וכי "פוצצה לו את הראש", התנצלה ואמרה כי תקפיד להקדיש תשומת לב לדבר בעתיד ואולם הנאשם אמר כי **ימרר את חייהם של הוריה**, וכי לאמה יש

מזל כי היא מבוגרת **"אחרת הייתי מזיין לה את הצורה"**. הנאשם הטיח באיילת כי הוריה מזינים רהיטים בשעות הבוקר המוקדמות, ולדבריה: הוא עלה והתקדם לכיוון הקומה השלישית, אמר לה: **"אתם לא יודעים אם מי יש לכם עסק"** ולדבריה: **"הראש שלו היה אדום, העיניים בחוץ. הבהיל אותי מאוד"** (עמ' 14, ש' 26-28). לאחר שאמרה כי תזמין משטרה, שב הנאשם לביתו והיא נכנסה הביתה, ספרה להוריה את שאירע ולאחר מכן הלכה. איילת הדגישה כי לא הקניטה את הנאשם בכל דרך שהיא: כוונתה היתה לפייסו.

17. בחקירתה הנגדית שבה איילת על גרסתה. כאשר נתבקשה להבהיר משמעות **"הפנים המאיימות"** ציינה: **"פרצוף אדום וכועס. היה עם שיער ארוך, היה פרוץ. הבהיל אותי מאוד בחזותו... צעק עלי, עוד יותר נבהלתי"** (עמ' 16, ש' 29-30), אך הדגישה, לשאלת בא כוחו של הנאשם, כי בינה לבין הנאשם לא היה כל מגע פיזי. בסוף חקירתה שבה וציינה איילת כי במסגרת האירוע אמר הנאשם, יותר מפעם אחת, כי ימרר להוריה את החיים. עוד ציינה, כי בסופו של האירוע, שכנה, ששמה אלישבע צדוק, יצאה מדירתה ושאלה מה קרה ו"אני לא זוכרת מה עניתי. הייתי נסערת. אולי אמרתי שהוא מתלונן שאנו עושים לו רעש. היא יצאה וחזרה" (עמ' 16, ש' 13-14). בנוסף ציינה, כי לא שינתה מתוכניותיה עקב האירוע, ועיקר חששה נגע להוריה, שהם אנשים מבוגרים, באמצע שנות השבעים לחייהם, שמעולם לא נתקלו בבעיות עם שכניהם. איילת אף שללה כי הם **"גוררים רהיטים"**. עוד מסרה איילת, כי אילנה ביקשה לפתור את הסכסוך עם הנאשם בדרכי שלום (סוף עמ' 17, תחילת 18). לדבריה, לא חששה לצאת מהדירה פעם נוספת: **"במהלך התקיפה המילולית פחדתי מאוד, פחדתי לשלומם של הורי. מעבר לזה לא"** (עמ' 17, ש' 20-21). לשאלת באת כוחו של הנאשם, מסרה כי אינה זוכרת האם התקשרה ליניב או כי נערכה שיחה בין הוריה ליניב (עמ' 16, ש' 22-27).

חלקו השני של האירוע - העימות עם אילנה

18. לגרסת אילנה, עוד טרם האירוע, התלונן הנאשם על כך שהיא ובעלה, המתהלך בקושי, **"עושים רעש"** ועקב כך דאגה להניח מדבקות על רגלי השולחנות והכיסאות (סוף עמ' 18, תחילת עמ' 19). ביום האירוע, לאחר שיצאה איילת מהדירה, שמעה צעקות, וכשיצאה החוצה, הבחינה באיילת נתונה בסערת רגשות. לאחר שאיילת ספרה את שהתרחש, ניגשה אילנה לדירת הנאשם. הנאשם, שתחילה סרב לפתוח הדלת, פתחה לבסוף. אילנה דרשה לדעת מדוע הנאשם **"מתנהג אלינו כך"** ובשלב זה: **"התחיל הנאשם לצעוק ולקלל, לאיים שיש לי מזל שאני מבוגרת, שהוא היה מראה לי מה זה, אראה מה עוד הוא יעשה, אראה איזה צרות יעשה לי, ימרר לנו את החיים, לא אשן בלילות"** (עמ' 19, ש' 13-15). השיחה התנהלה מחוץ לדלת דירת הנאשם. לאחר מכן התקשרה אילנה ליניב, ש"התרגז" ואמר כי יפנה לנאשם.

19. העדה מסרה כי עקב האירוע היא מתקשה לישון, בריאותה נפגעה והיא אינה מתפקדת. לדבריה, הנאשם **"עשה מה שהוא הבטיח. הוא ממרר לי ולבעלי את החיים. בעלי בקושי חי. אני לא יודעת איך לנהוג עם הנאשם"**.

20. בחקירתה הנגדית מסרה העדה, כי הבחינה בבתה רועדת ומפוחדת ובסערת וזו אמרה לה כי הנאשם ניסה לתקוף אותה, כי הטיח בפניה כי היא עושה רעש עם העקבים, ואף כי התנצלה לפניו, **"התגובה הזו לא התאימה לו"** (עמ' 20-21). לאחר מכן הייתה חייבת לברר עימו הדברים, וכשראה אותה: **"התחיל להשתולל, לצעוק, לקלל, אראה לך, יש לך מזל שאת מבוגרת, הייתי מראה לך מה זה, אמרר לכם את החיים, לא תשני לילה. כל לילה אעשה לך"** (עמ' 21, ש' 16-18).

21. העדה נשאלה למועד שיחתה עם יניב, ומסרה כי אינה זוכרת האם זו התרחשה טרם הגעתה לדירת הנאשם (עמ' 22, ש' 6, 15-16, 32) אך כי כנראה התקשרה אליו לאחר שיצאה מדירת הנאשם (עמ' 23, ש' 1-2). לדבריה, ראתה את יניב לאחר שהיה בדירת הנאשם, הוא הרגיע אותה ואמר לה כי תפנה למשטרה לשם מסירת עדות (עמ' 23, ש' 12-13). כשעומתתה עם דבריה במשטרה לפיהם ניגש אליה יניב טרם פנייתו לנאשם, אמרה כי אינה זוכרת במדויק נקודה זו (עמ' 24, ש' 8-18). עוד מסרה כי אינה זוכרת האם איילת עצמה התקשרה ליניב (עמ' 22, ש' 28-29).

חלקו השלישי של האירוע - העימות עם יניב

22. יניב העיד ומסר, כי בערב האירוע מושא האישום, התקשרה אליו אמו, ומסרה לו כי הנאשם קילל את אחותו ואיים עליה. הוא ניגש לשוחח עם הנאשם, דפק על דלת דירתו והציג עצמו כבנה של אילנה. לדבריו: **"באותה השניה הוא התחיל לצעוק. ניסיתי מספר פעמים להרגיע אותו, לדבר איתו ולהשתדל שהטונים לא יהיו גבוהים... זה אפילו הביך אותי. לא הצלחתי להרגיע אותו. בצעקות הוא אמר לי: אמרר לך את החיים, אדפוק לאמא שלך עם מטאטא ומקל על התקרה, אפיל אותה על הרצפה ואמעך אותה אם תגיע שוב. ניסיתי שוב להרגיע את הרוחות וביקשתי ממנו בצורה הכי ברורה שיפסיק לאיים על אמי. הבנתי שאין עם מי לדבר. הספיק לי המבט שלו בעיניים, היה אחוז טירוף. התקרב אלי מאוד קרוב. הרגשתי שאנו עוברים משלב הצעקות לחשש ממש לאלימות פיזית. התרחקתי ולקחתי צעד אחורה. הוצאתי תעודת מניין. במטרה ברורה מבחינתי לעצור את האירוע ולהרתיע אותו. לצערי קרה ההפך. הוא החל לצעוק שאני שם זין על המשטרה ועלייך.. אני אזיין אותך. התקרב אלי. היינו במרחק אפס. עם היד שלו במבט מזלזל נתן לי מכה עם האצבע לפני. לא זוכר על איזה חלק.."** (עמ' 32, ש' 12-23). בשלב זה חייג יניב למוקד 100, ותיאר את שארע, כאשר הנאשם צועק: **"זה לא נכון"**, ואשת הנאשם פונה בצעקות לנאשם ומטיחה בו: **"אני יודעת שאתה תקפת אותו"**. לאחר שהגיעו שוטרים לבניין, ניגש להגיש תלונה. עוד מסר: **"פני היו לשלום, הגעתי כדי לדבר איתו וכדי לנסות להבין מהי הסיבה שהנאשם מטריד שני אנשים קשישים.. לנסות למצוא פתרון. האווירה הפכה להיות מהר מאוד אווירה קשה. הרגשתי מאוים"** (עמ' 33, ש' 1-3).

23. בחקירתו הנגדית מסר יניב כי שמו של הנאשם עלה עוד קודם לאירוע, על ידי אילנה כמי שהפנה אליה טענות בנוגע לרעש (תחילת עמ' 34). באשר לאירועים מושא כתב האישום, ציין כי למיטב זכרונו, לא שוחח עם אחותו טרם הגעתו לבניין, כי ניגש תחילה לדירת הנאשם, ואת אימו ראה לאחר העימות שהתרחש שם. את תעודת השוטר הציג לאחר שחש מאוים, מתוך מחשבה כי הצגתה תמנע הסלמת האירוע. העד הכחיש את טענת הנאשם לפיה אמר לו כי **"יכין את התיק לאבו כביר"**.

24. העד ציין, לבקשת באת כוחו של הנאשם כי יבהיר כוונתו במילים **"אחוז טירוף"**, את הדברים הבאים: **"הוא השתולל.. העיניים שלו נפקחו. הוא התקרב אלי. אולי עשה מצג של בריון, לא יודע של מה. עיניו נפתחו לרווחה. היה קרוב וגם ירק עלי, לא בכוונה. אני חושב שיצא לו קצף מהפה"** (עמ' 34, ש' 8-16). בתגובה לשאלה מדוע לא הופיע תיאור זה בהודעתו במשטרה, ענה כי זו שנמסרה בסמוך לאירוע, עת היה מצוי בסערת רגשות ולאחר מכן נזכר בפרטים נוספים (עמ' 35, ש' 3-6).

25. באשר לתקיפה, מסר יניב כי המכה היתה מכוונת, וברורה, והיתה "אקט מזלזל... הוא הרים את היד ונקש לי בפנים עם האצבע, באיזור האף", אך המעשה שלא הותיר אדמומיות או חבלה (עמ' 36, ש' 20-8).

גרסת הנאשם

26. לגרסת הנאשם, השכנים מלמעלה "תמיד עושים רעש". הוא החליט להסב את תשומת לבם לכך שהדבר מפריע לו וכשלושה ימים עובר לאירועים מושא כתב האישום עלה למעלה וביקש "שיהיה שקט". לדבריו, אמרה לו אילנה כי מקור הרעש הוא בשכנים אחרים.

27. ביום האירוע, היה הנאשם מותש ועייף, ולאחר שמע את רעש העקבים, יצא מדירתו ופגש באיילת. הנאשם אמר לה כי הוא מרגיש כמו ב"גסטפו", "דופקים לי על הראש" והיא ענתה לו כי משתדלים לא לעשות רעש, ו"זה לא כל כך גרוע". כן העירה לו איילת על כך שפנה לאמה ולעגה לו. לאחר ששב לביתו, התדפק יניב על הדלת, ואמר לנאשם שהוא "הולך לאבו כביר". הנאשם תיאר כי יניב "בא אליו בצורה כזאת עם אמוק כזה... אמרתי מה אתה בכלל שאתה בא אלי כך אמר לי אתה לא תעיר לאמי ולא תעצבן אותה". עוד לדבריו, החל יניב להתווכח עימו ואמר שידאג שיהיה במעצר. יניב הוציא תעודת שוטר, מבלי להציג עצמו, והתקשר למשטרה, בטענה כי הותקף על ידו. לדברי הנאשם, הוא לא הרים את הקול ולא נגע בו, ועמד במרחק של כחצי מטר ממנו (עמ' 42, ש' 24-13). בהמשך הדברים, מסר הנאשם, כי טרם עזב יניב את דירתו, יצאה אשתו החוצה, ויניב אמר לה כי הנאשם תקף אותו וחזר על אמירתו כי ישב היום באבו כביר. לאחר כרבע שעה הגיעו שוטרים לביתו והוא נלקח לחקירה.

28. הנאשם מסר, כי בין ההתקלות באיילת לעימות עם יניב, הגיעה גם אילנה לדלתו, ולדבריו: "ירדה, דפקה בדלת, נכנסה, אמרה לו כי אם הוא רוצה שקט, שיגור בוילה, לאמצע הסלון וצרחו.. ירקה לי בפנים בזעם כזה ורשע". הנאשם ביקש ממנה לצאת כיוון שהיא מבוגרת וביקש כי לא תצעק, ולאחר מכן הלכה (עמ' 43, ש' 25-19, עמ' 45, ש' 10-7).

29. בחקירתו הנגדית, עת נשאל הנאשם בנוגע לעימות עם איילת, מסר כי לא אמר לה כי יעשה לה את המוות, אלא: "גם אני יכול לעשות לדפוק עם פטיש ולעשות ... רעש" (עמ' 46, ש' 11) ומסר כי זוכר שהמתלוננים הם שעשו שימוש בביטוי זה (שם, ש' 19). כשעומת הנאשם עם גרסתו במשטרה, שם אישר כי הדברים נאמרו על ידו, מסר שאולי אמר שגם הוא יכול לעשות "את המוות" (שם, ש' 22-21). עוד ציין הנאשם, כי השיח עם איילת לא התנהל בצעקות, שכן "אחרת היו יוצאים שכנים" (עמ' 46, ש' 24) והכחיש כי עשה ביטוי בתיבה "זיין", שכן הוא בעל כבוד עצמי. הנאשם מסר, כי אכן היו כעוס, אך לא איים, וציין, כי אינו זוכר אם איילת אמרה לו כי תזמין משטרה, על אף שהדברים צוינו על ידו במסגרת חקירתו.

30. באשר לעימות עם אילנה, שב הנאשם וציין, כי נכנסה לסלון ביתו, אך חזר על טענתו כי לא צעק עליה ולא קילל אותה, אף כי בהמשך הדברים מסר כי "דברתי איתה בטון גבוה שאני כועס", אולי "קצת באגרסיביות" (עמ' 47, ש' 22-23).

31. באשר לעימות עם יניב, ציין הנאשם, כי זה הגיע במטרה להכשילו, ניסה להקניטו, אך השיחה לא התנהלה בצעקות. הנאשם הכחיש כי אמר ליניב שידחוף את התעודה לכיס ושאינו רואה אותו ממטר. כשעומת עם הודעתו במשטרה, שם ציין כי אמר דברים אלה, מסר: "יכול להיות. גם אם אמרתי, אז מה? סוף העולם". הנאשם מסר, כי יניב הזדהה כשוטר לאחר כעשרים שניות, כמענה לשאלת הנאשם מי הוא. כשעומת עם דבריו במשטרה לפיהם עוד טרם פתיחת הדלת צעק יניב "משטרה", השיב: "צעק משטרה אבל לא היה שוטר, לא הציג עצמו כשוטר. בגלל שצעק משטרה פתחתי את הדלת". באשר לשאלה מדוע לא ציין את מעורבות אשתו באירוע, אמר כי היה מותש בעת חקירתו, לא שתה מים ולא נטל תרופות בהן הוא משתמש.

עדות רויטל

32. אשת הנאשם העידה כעדת הגנה. לדבריה, בקעו מדירת אילנה רעשים "דרך קבע". ביום האירוע שהתה בחדרה שמעה את הנאשם יוצא, אך לא הבינה למה, ולאחר מכן, נשמעה דפיקה בדלת, אילנה נכנסה, וצעקה כי הנאשם "פושע ופושטק". הנאשם ביקש כי תצא מהבית, ואמר לה היא בגילה של אמו. לדברי רויטל, שמעה את אילנה מוסיפה ואומרת לנאשם, כי "אם הוא רוצה שקט, שיגור בוילה". לאחר שאילנה עזבה, נשמעה שוב דפיקה בדלת והנאשם קם לפתחה ואז סגר אותה. היא ניסתה להירדם, ורק לאחר מכן ראתה את יניב מחוץ לדלת ושאלה אותו מה קרה. יניב השיב לה: "בעלך עושה בעיות, מפריע לו שההורים שלי הולכים בבית, כל דבר מפריע לו, תקף אותי.. נגע לי באצבע בלחי". היא אמרה ליניב כי מדובר בשטויות, אך הוא ציין לפניו כי עליה להכין תיק שכן הנאשם עומד להכנס ל"אבו כביר". העדה נשאלה בנוגע לדבריה במסגרת ת/4, לפיהם לא נאותה להתייצב לחקירה במשטרה, ותגובתה היתה כי השאלה אינה מובנת לה.

33. בחקירתה הנגדית חזרה רויטל על גרסתה, וציינה, כי כי מעבר לסיטואציה מושא האישום לא הבחינה בהתנהלות תוקפנית מצידה של אילנה. לדבריה, יתכן והעובדה כי אילנה שכלה את בתה השפיעה עליה.

עדויות השוטרים

34. בתיק העידו שלושה שוטרים שהיו מעורבים בחקירה. באמצעות העד רון גלבשטיין, שעכב את הנאשם בערב האירוע, הוגש דו"ח הפעולה המתאר נסיבות הגעתו למקום וכן דו"ח העיכוב. כן העיד השוטר דוד שי, שגבה את הודעתו הראשונה של הנאשם, בסמוך לאירוע. חקירתם התמקדה בנהלים הנוגעים לאופן העיכוב ולחקירות בשעות הלילה. כן העידה גובת הודעתו השניה של הנאשם, שנשאלה בנוגע להעברת תלונת הנאשם למח"ש וכן נחקרה בקשר לשאלות שהופנו לנאשם במסגרת חקירתו הנוספת. אתייחס, על פי הצורך, לדבריהם של עדים אלה במסגרת החלק העוסק בטענת ההגנה מן הצדק.

הערכת העדויות שנשמעו לפני

35. גרסאות העדים המרכזיים נסקרו לעיל. נפנה כעת להערכת משקל דבריהם ולקביעת מהימנות גרסתם.

36. בני משפחת וייצמן הותירו רושם מהימן. התרשמתי, כי גרסאותיהם לפני שיקפו את שעלה בזיכרונם בנוגע לאירועים, תוך תיאור אותנטי של תחושותיהם במהלכם, וכל זאת מבלי להפריז שלא לצורך ותוך נסיון כן לצייר תמונה מדויקת של ההתרחשויות מושא האישום.

37. איילת העידה בצורה מדודה ומאוזנת. אף כי תיארה את פחדיה מהנאשם במהלך האירוע, לא התרשמתי כי ניסתה להגזים ולהעצים חומרתו. עדה זו אף הדגישה כי מדובר במקרה היחיד בו התעמתה עם הנאשם, וכי עיקר חששה נבע לשלום הוריה.

אף עדותה של אילנה הותירה רושם חיובי. תיאוריה את התמודדותה עם התנהלות הנאשם, דרישותיו ממנה ונסיונותיה לפייסו היו אמינים והתרגשותה, עת תיארה את המחיר הרגשי שגובה ממנה ההתמודדות עם הנאשם, היתה ניכרת. תיאורם של הנאשם ורעייתו אותה כאישה אגרסיבית ובוטה עומד בסתירה להתרשמותי שלי מאילנה ומאופן התנהלותה.

באשר ליניב - התרשמתי כי העיד באופן זהיר, שקל דבריו ומילותיו באחריות, לא ייחס לנאשם פעולות שביצע ללא כוונה, כך, למשל, בעניין היריקה וציין כי תקיפת הנאשם לא הותירה חבלה כלשהי.

38. באת כוחו של הנאשם חקרה את המתלוננים בנוגע למקום עמידתם בעת האירועים, זהות המדווחת ליניב ומועד הפניה אליו, ואף במסגרת סיכומיה הקדישה זמן ניכר לנושאים אלה.

כידוע, וכפי שנקבע בפסיקה לא אחת אין די בקיומה של סתירה על מנת להקים חשש למהימנות העדות:

"יש להבחין בין סתירות הנוצרות בטבע האנושי ובנסיבות המקרה לבין סתירות המעלות חשש למהימנות הגרסה. סתירות קלות בין גרסאותיהם של מי שהיו עדים לאותו אירוע כמעט תמיד ניתן יהיה למצוא, אך סתירות אלה אינן אלא תזכורת לטבעו של הזיכרון האנושי" (ע"פ 175/10 חנוכיב נ' מדינת ישראל (28.7.2010)).

39. נראה, כי לא למיותר לציין תחילה כי הנאשם עצמו אישר קיומם של כל שלושת העימותים, את העובדה כי סיבתם היתה הפרעת מנוחתו ואת המקום בו התרחשו (חדר המדרגות ודירתו). אכן, אילנה לא זכרה האם השיחה ליניב קדמה לעימות שלה עימו, או האם הגיע לדירתה טרם פנייתו לנאשם, ואולם, לא אין בעניין זה, שאינו רב משמעות, כדי לפגום במשקל עדותה, גם בשל חלופ הזמן (ראו הסברי העדה בעמ' 24, ש' 14-15). אף איילת ציינה כי אינה זוכרת האם התקשרה ליניב באותו הערב, ואולם גם עניין זה אינו בלב המחלוקת. אשר על כן, העדר פירוט או זכרון מדויק בנוגע לנושאים האמורים לעיל אינו מקים חשש לאמינות תוכן עדויות המתלוננים, ודאי לא נוכח הפער - כשנתיים ומחצה - בין מועד האירועים לבין מסירת העדות לפניי.

40. באת כוח הנאשם ציינה, בנסיון לקרקע מהמנות דברי איילת, כי בניגוד לעדותה שלה עצמה, דיווחה

לאילנה כי הנאשם "ניסה לתקוף אותה" (עמ' 20, ש' 10-11). לא מצאתי בדברים ממש. המדובר בתיאור דל, שלא נתבקש ליבון עם העדה. וזו, לאחר מכן, מסרה תיאור מפורט של שיחתה עם איילת, שלא כלל אלמנט תקיפה (עמ' 21, ש' 9-13). לפיכך, אף בעניין זה אין בכדי לגרוע ממשקל גרסתן של מי מהשתיים.

41. באת כוח הנאשם הציגה לפני בית המשפט את גרסת יניב במשטרה, ואולם בחרה שלא להגיש את גרסת אילנה ואיילת במהלך חקירתן. לוז גרסתו של יניב שם זהה לזה שנשמע לפני. אכן, בעדות שלפני מסר כי הנאשם נגע בפניו בסמוך לאפו, דברים שלא נמסרו במסגרת ההודעה המשטרית, שם צוין רק כי הנאשם נקש על פניו של יניב באצבעו ועשה כן "בחזקה". לא מצאתי כי העדר פירוט זה, שאינו משמעותי, שהרי אפו של אדם מצוי בפניו, גורע ממשקל דבריו של יניב או מאמינותו.

42. כאמור, גרסתן של אילנה ואיילת לא הוגשה, ולא נטען כי דבריהם לפני סתרו הודעה מוקדמת. אילנה עומתה עם גרסתה במשטרה בנוגע למועד הגעתו של יניב לביתה, ואולם, כפי שצוין לעיל, מדובר בענין שאינו בעל משמעות רבה כשלעצמו, ומשקלו פחות אף יותר, נוכח העובדה כי ההגנה בחרה שלא לאפשר לבית המשפט להתרשם ממכלול גרסתה בהודעתה (ראו והשוו: פסקה 47 לע"פ 7702/10 **כהן נ' מדינת ישראל** (29.5.2014)).

43. ההגנה אף בחרה שלא לעמת את אילנה ואיילת עם חלק מטענות הנאשם הנוגעות להתנהלותן מולו. באיילת לא הוטחה טענת הנאשם, כי צחקקה או זלזלה בו, כפי שמסר לחוקר המשטרה (ת/1, ש' 18), וכי הנאשם צעק במהלך העימות ביניהם; אילנה לא נדרשה להתייחס לטענה כי נכנסה לדירת הנאשם ושם התעמתה עימו בצעקות, כגרסת הנאשם ורעייתו. אדרבא, תשובתה כי עמדה מחוץ לדירה בעת העימות עם הנאשם נותרה ללא התייחסות כלשהי, וודאי שלא נסתרה (עמ' 21, ש' 20-21 לפרוטוקול הדיון).

44. על החובה לחקור עד לגבי כל "נקודה של אי הסכמה" ראו ספר של י' קדמי **על הראיות**, חלק רביעי, 1949 (2009); המנעות מלעשות כן מובילה למסקנות כי הנאשם העדיף שלא להתמודד עם גרסת העדות, ולא אפשר להן ההזדמנות "להגן" על עמדתן (ראו והשוו פסקה 28 ע"פ 7653/11 **ידען נ' מדינת ישראל** (26.7.2012)). בחירתו של הנאשם שלא לעמת עדות אלו עם גרסתו לפיה הן היו הגורם המתסיס, האלים מילולית במהלך העימותים, וכי התנהלותו שלו במהלכם היתה מאוזנת, רגועה ומכילה, מעוררת תמיהה ופועלת לחובתו. לדברים משנה תוקף נוכח העובדה כי יניב עצמו עומת, כנדרש, עם טענות הנאשם כלפיו.

45. בניגוד להתרשמות מעדויות המתלוננים, לא הותיר הנאשם רושם מהימן. במהלך עדותו, כחוט השני, ניסה הנאשם לצייר תמונה הרמונית, שתיישב בין כעסו על הרעשים שבקעו מדירת אילנה לבין הצגת התנהלותו כרגועה ושלווה במהלך האירועים. נסיון זה לא צלח.

46. קביעתי היא, כי הקולות שבקעו מדירת אילנה היו סבירים ומקובלים ותגובת הנאשם להם היתה חריגה ובלתי מותאמת. אציין, כי נאמנים עלי דברי אילנה לפיהם ניסתה להתחשב בנאשם ולבוא לקראתו, לרבות בהתאמת רגלי הרהיטים בדירה. ועוד נזכיר, כי אשת הנאשם מסרה כי לא הבינה מדוע הנאשם יוצא מהדירה, טרם הפניה לאיילת

(עמ' 50, ש' 23) וזאת למרות שלגרסת הנאשם רעש נעלי העקב הוא שהובילו לצאת ולהתעמת עם שכניו. עוד יוער, כי המדובר בשעה שאינה מאוחרת מאוד ורעש כזה אינו יוצא דופן או חריג (כגון עבודות בניה או מסיבה וכדומה). על אף האמור, נשמעו באוזניו צעדיה של איילת כצעדי "גסטאפו", ומשם אף לא ארכה הדרך לאזכור השואה. יש לקבוע אפוא כי הנאשם כעס, מאוד, ללא הצדקה של ממש, וחלק ממורת רוחו נבע מכך שחזרו על עצמם על אף פנייה קודמת (ראו דבריו בעמ' 42, ש' 9-14).

47. המתלוננים תיארו את הכעס שאחז בנאשם במהלך ההתנהלות מול כל אחד מהם. אף הנאשם אישר כי כעס על איילת (עמ' 44, ש' 28) ועל יניב (עמ' 48, ש' 16) אם כי ציין כי הכיל את התנהגותה של אילנה בשל רחמיו על שחווה ובשל כבוד שרחש לה (עמ' 27, ש' 28). אלא שהנאשם הפחית מעוצמת תחושותיו ובעיקר המעיט מביטויי החיצוני. תחילה מסר הנרשם, כי לא צעק על מי מהמתלוננים (לגבי יניב - עמ' 43, ש' 7-8; לגבי איילת - עמ' 46, ש' 7-6 - "לא צעקתי, דברתי בכעס" (בשל טעות נכתב "אלי" ולא "איילת", ש.ב.)). אף לאחר שעומת עם דבריו במשטרה, לפיהם במהלך העימות עם איילת: "הרים את הטונים" (ת/1, ש' 19), מסר כי קיים הבדל בין לצעוק ובין לדבר בטון גבוה מכעס. הנאשם שב וטען כי השיחה עם איילת לא התנהלה בצעקות, "עובדה שאף שכן לא יצא" (עמ' 46, ש' 24). בהקשר זה יש לציין, בניגוד לטענה זו, מקובלים עלי דברי איילת, לפיהם עוצמת הצעקות הובילה אחת מהשכנות לצאת מדירתה ולבדוק מקורן. גם אמירתה של איילת לנאשם כי תזמין משטרה, אמירה שהוכחה על ידו במשפט, אך אושרה במהלך חקירתו במשטרה (עמ' 47, ש' 1-4), מעידה על כך שהשיח היה אלים וחריג. על כן, יש לקבוע כי הנאשם הרים את קולו במהלך העימותים לכדי צעקות של ממש.

48. במהלך עדותו ניסה הנאשם אף ניסה להפחית מחומרת התבטאויותיו ותוכן. בעוד במשטרה מסר, כי אמר לאיילת, כי אם ימשכו הרעשים "יעשה להם את המוות" ואף אישר כי איילת אמרה לו כי תזמין משטרה (ת/1, ש' 20-21). כן ציין, כי כי אמר ליניב כי ידחוף את התעודה לכיס (ת/1, ש' 44). מדברים אלו חזר במהלך עדותו (עמ' 48, ש' 20). רק לאחר שצוטטו לפניו, ציין, כי "יכול להיות" ואין מדובר "בסוף העולם" (שם, ש' 26).

49. תיאור זה, שריכך וצמצם את שאכן התרחש בפועל, פוגם במהימנות הנאשם ומצביע על נסיון להסתיר חלק משמעותי מהתנהגותו. הרושם שנתקבל הוא כי הנאשם ניסה למזער אופן התנהלותו במהלך האירועים, ומנגד, להעצים את אשמתם של המתלוננים ולהכתימם. נסיונו של הנאשם לשוות להתנהגותו מימד של רוגע ושלווה, חרף האווירה המתוחה, חרף "הקולניות", וחרף ביטויים חריפים שאישר כי יצאו מפיו, כגון שימוש במילה מוות, מקשה לקבל גרסתו. ונשוב ונזכיר: אילנה ואיילת לא עומתו עם גרסתו לפיה היו הן אלו שצעקו ולעגו לו. עדותו של הנאשם היתה מגמתית ובלתי אמינה כשלעצמה, עמדה בסתירה לדברי המתלוננים, אשר, כפי שפורט לעיל, התרשמתי כי דברי אמת הם, ויש לדחותה.

50. לא מצאתי בדברי רויטל תמיכה משמעותית בגרסת הנאשם. התרשמתי כי עדותה היתה מכוונת לתמוך בדברי הנאשם ולנסות לגבותו. אי נכונותה להחקר "בזמן אמת" ולמסור גרסה בתמיכה לדברי בעלה מקשה על קבלתם כעת, ויודגש, כי הובהרה לה החשיבות לכך (ראו סוף ת/4). באשר לתוכן העדות, הרי שזו כללה שני נושאים מרכזיים. ראשית, העובדה כי אילנה התפרצה לדירתם, צעקה והטיחה קללות בנאשם. אילנה, כאמור לעיל, לא נחקרה על כך כלל וגרסתה, לפיה הנאשם הוא שהיה אלים מילולית במהלך שיח זה שהתרחש בפתח דירתו נותרה בעינה. שנית, רויטל

טענה כי יניב אמר לה, בסמוך לאירוע, כי הנאשם יבלה את הלילה באבו כביר. ביניב לא הוטחו דבריה. עם זאת, וכפי שצוין לעיל, יש בגרסתה משום תמיכה לדברי יניב בכל הנוגע לתקיפתו, שכן עניין זה הוזכר על ידו לפניו טרם עזיבתו את דירתם. על כך בהמשך.

51. במסגרת סיכומי ההגנה, נטען, כי דברי העדים נופלים בגדר עדות יחידה, אשר, וכידוע, על מנת לבסס הרשעה בפלילים על פי עדות כאמור על השופט היושב לדין "להזהיר עצמו" ולדקדק בבחינתה. ראשית, ספק אם אכן מדובר בעדות יחידה, שכן דברי המתלוננים מהווים חוליות בשרשרת המסכת העובדתית ומשתלבות זו בזו והאירועים עליהם הם מעידים סמוכים בזמן ובמקום. האירוע התרחש בשלוש פעימות ובכל אחת מהן נכח רק בן משפחה אחד. תחילה איילת, לאחר מכן - אילנה ולבסוף יניב. אלא שאיילת שבה לדירה מייד לאחר האירוע, ואילנה העידה על סערת רגשותיה ועל יציאתה לאחר מכן, והיא אף התקשרה ליניב וביקשה ממנו להגיע. יניב מסר כי שמע על האירוע מאימו ולאחר זמן קצר הגיע לדירת הנאשם. כל אחד משלבי האירוע נתמך בדברי אחד המתלוננים הנוספים וכפי שהובהר לעיל, לגרסאות המתלוננים חיזוק בדברי הנאשם עצמו, אשר אישר בעדותו כי הלך רוחו היה כעוס ואף הודה באמירת ביטויים קשים ואלימים למתלוננים במהלך אותו הערב.

52. יחד עם זאת, שקלתי הדברים ובחנתי היטב העדויות, כשלעצמן ובמכלול נסיבות העניין. ברי, כי למרות הזהירות שיש לנקוט בעת הרשעה על בסיס עדות יחידה, מוסמך השופט היושב לדין לתת אמון בעדות יחידה ולהרשיע על פיה גם בהיעדר תוספת ראייתית (ע"פ 1275/09 פלוני נ' מדינת ישראל (1.9.2009)). כפי שפורט בהרחבה לעיל, אמון כאמור - ניתן.

סיכום עד כאן

53. המתלוננים צלחו את מבחן ההתרשמות הבלתי אמצעית. בנוסף, גרסאותיהם עומדות במבחן ההגיון והשכל הישר. ברקען עומד הסכסוך שנתגלע עם הנאשם על רקע טרוניותיו בנוגע לרעש הבוקע מדירת אילנה. לא נמצאו סתירות של ממש בין דבריהם לפני לבין גרסאות קודמות, ככל שאלו אכן הוצגו, או בין גרסאות כל אחד מעדים אלה לבין דברי חברו. דבריהם מניחים תשתית ראייתית מספקת לקביעה כי אשמת הנאשם הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

54. גרסת הנאשם לא הותירה רושם חיובי כאמור. ניכר היה כי הנאשם מנסה להמעיט מחד מאופן התנהלותו במהלך האירוע, מחד, ולהפריז בתיאור התנהלות המתלוננים. גרסתו, לפיה שמר על שלוה ורוגע, אינה מתיישבת עם השכל הישר והגיון הדברים, נוכח הרקע לאירועים, ועוצמת כעסו בנוגע לעניין של מה בכך, צעידה בנעלי עקב בשעה שאינה שעת לילה מאוחרת מאוד. הנאשם סתר את עצמו בנקודות מהותיות הנוגעות לאופן בו פנה למתלוננים ולתוכן אמרותיו אליהן, ואף בדבריו שלו במשטרה, לפיהם אכן אמר כי יעשה את המוות למתלוננים, קיים חיזוק משמעותי לטענות המתלוננים בדבר איומיו.

עבירת האיומים

55. מהדברים שצינו שלושת העדים, שעדותם נמצאה מהימנה, עולה כי במשך חילופי הדברים ביניהם לבין הנאשם, אמר להם זה כי ימרר את חייהם, לאילנה אמר כי "יראה לה מה זה", לאילת אמר כי "יזין" לאמא שלה את הצורה וליניב - כי "יזין" אותו וכי ימעך את אימו אם תגיע פעם נוספת לדירה.

56. עבירת האיומים הקבועה בסעיף 192 עניינה במי ש"מאיים בכל דרך על אדם אחר בפגיעה שלא כדין בגופו, חירותו, נכסיו ושמו הטוב, בכוונה להפחידו או להקניטו". המדובר בהגדרה רחבה הכוללת איום בכל דרך שהיא, לרבות באמירה, בכתב ובהתנהגות (להרחבה: ראורע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל** (4.1.2006) (להלן - "**עניין לם**")). האיסור בחוק נועד להגן על שלווה נפשו, על ביטחונו ועל חירות פעולתו של הפרט. עוד נקבע בפסיקה, כי עבירת האיומים יכולה להיות מופנית גם לאדם אחר (ראו עניין **לם** שלעיל) קל וחומר כאשר קיימת זיקת קרבה משמעותית כפי שקיימת בענייננו. על כך למעשה לא חלקה ההגנה (ראו סיכומי ההגנה בעמ' 54, ש' 5-6).

57. ומהכלל לענייננו אנו: תוכן האמירות שכונן כלפי המתלוננים הוא בוטה, גס ואלים. התיבה "אמרר לכם את החיים", שחזרה על עצמה אל מול כל המתלוננים, והתיבה "אזין", שנאמרה לאילת בנוגע לאילנה וליניב, באופן ישיר, אינן מעורפלות או נושאות גוון כלשהו של אי בהירות. הן ברורות וחד משמעיות כשלעצמן, וזאת טרם בחנו את נסיבות אמירתן ודרך ביטויין.

58. באשר לביטוי: "אני אזין אותך" - ביטוי זה כבר נקבע בעבר כי הוא עשוי לבוא בגדרי איום (ראו פסקה 18 להכרעת הדין בת"פ (י-ם) 3021/07 **מדינת ישראל נ' אבשלום** (2.3.2009). ערעור על הכרעת הדין - נדחה (ע"פ 8146/09 **אבשלום נ' מדינת ישראל** (8.9.2011)). באשר לביטוי "אני אמרר לך את החיים", נקבע, כי אף מילים אלו עשויות להקים את היסוד העובדתי הנדרש לשם להרשעה בעבירת האיומים. ראו, כדוגמה שאינה ממצה, פסקה 13 לפסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב בע"פ (ת"א) 57690-12-16 **לאה מזרחי נ' מדינת ישראל** (17.1.2018). הביטוי "אמעך" שנאמר ליניב בנוגע לאמו, ואילו מתייחסות השורה השניה והשלישית לאישום השלישי ("איים כי אם אמו תתקרב שוב לדירה יתקוף אותה") אוצר בחובו אלימות רבה, ומכוון לפגיעה פיזית ממש.

59. אכן, הביטוי: "**אני אראה לך מה זה**", עשוי להחשב כביטוי מוגן. אלא שיש לבחון את תוכן הביטוי שלא במנותק מנסיבות אמירתו. דברים אלה נאמרו על ידי הנאשם בצעקות, בסמיכות לאיומים נוספים, תוך אזכור גילה של אילנה ("יש לך מזל שאת מבוגרת") ובליווי קללות. הקשר הדברים והדבקם, בנסיבות המתוארות לעיל, מעלה כי אף התבטאות זו חצתה את גבול האמירה המותרת לגדרי איום אסור.

60. עבירת האיומים היא עבירה התנהגותית; התוצאה איננה חלק מיסודותיה. היסוד הנפשי כולל את מודעות המאיים למעשים ולנסיבות, אך יש לבחון אם לנגד עיני המאיים עמדה המטרה של הפחדת המאויים או הקנטתו, או שצפה אותה בדרגת הסתברות קרובה לוודאי. את מטרת ההפחדה באמצעות האיום על המאויים יש לבחון במבחן אובייקטיבי של האדם מן הישוב בנעלי המאויים, בנסיבותיו ובנתוניו (ראו עניין **לם**; ע"פ 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל פ"ד נב(1), 408).

61. במקרה זה, נוכח מכלול נסיבות העניין, מצב רוחו הסוער של הנאשם, מערכת היחסים העכורה

המתמשכת בינו לבין אילנה, שהסלימה באותו הערב, יש לקבוע, כי הוכח, מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם התכוון להפחיד את המתלוננים עת פנה אליהם ואיים עליהם. האמירות, כזכור, הן בוטות ואלימות, לוו בצעקות, על רקע סכסוך קיים, ובאירוע האחרון אף נתווספה תקיפה פיזית. זו, אף אם אינה חמורה, היא בעלת הבט מאיים כשלעצמה. לא ניתן לקבל טענה כי אמירות אלו, על לשון, ונסיבות השמעתן, לא נועדו להפחיד או להקניט - טענה שממילא ולא הושמעה, שכן הנאשם הכחיש רוב האמירות שיוחסו לו. יש לציין, כי מטרת הנאשם הושגה, שכן איילת ויניב העידו שניהם על בהלה מהדברים שהושמעו (עמ' 16, ש' 30; עמ' 33, ש' 3). על כן יש לקבוע כי התקיים אף היסוד הנפשי שבעבירה זו.

עבירת התקיפה

62. הוכח לפניי, מעל לספק סביר, כי הנאשם תקף את יניב, והכה אותו בדרך של הנחת אצבעו על פניו של יניב במהלך העימות ביניהם.

63. עבירת התקיפה מוגדרת בסעיף 378 לחוק: "המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות".

64. עדותו של יניב אמינה בעיני, כמפורט לעיל. התרשמתי כי לא הפריז בתיאוריו או הגזים בעוצמתם. גרסתו זו של יניב נאמרה לרויטל עוד בסמוך לאירוע. לכך משמעות רבה: הם נמסרו לאדם שהיה מצוי בבית בעת קרות המעשה, ויש להניח כי יניב נזהר באמירתם עקב עניין זה, שהרי אם נכחה רויטל בבית, היתה עשויה לסתור גרסתו, ואף על פי כן בחר לשתפה בה. שנית, סמיכות הזמנים, מייד בתום האירוע, ועוד טרם עלה לדירת הוריו, מהווה חלק בלתי נפרד משרשרת האירועים ומשולבת בהם. עוד יש לציין, כי גרסתו זו של יניב נאמרה לא רק לרויטל, ועלתה אף בת/3, דו"ח הפעולה.

65. התהיות שהעלתה בא כוחו של הנאשם בנוגע למיקומה של הפגיעה בפניו של יניב לא גרעה מהתרשמותי. אני רואה בזהירות בה נקט יניב בתיאור הדברים משום תמיכה במהימנותו, והרשמתי כי ניסה לשקף ולהציג תמונת דברים מדויקת בנוגע לפעולות הנאשם באותו היום. תיאורו של יניב, לפיו קרב אליו הנאשם, ובאופן מזלזל הכה בפניו מוכיח, במידה הנדרשת, כי מדובר במעשה שהנאשם היה מודע לטיבו והתכוון לבצעו. מעשה זה אכן משולב באיומים שהופנו כלפי יניב, אבל יש בו כדי לבטא אלימות פיזית, הפוגעת בערך החברתי המוגן הנוגע לשמירה על אוטונומית הפרט ושלמות הגוף. וכבר נקבע: גם אלימות קלה שאינה מותירה סימן אלימות היא.

66. משכך, יש להרשיע את הנאשם אף בעבירה זו. ואולם, יובהר כבר כעת, כי לנסיבות ביצוע העבירה, לרבות העובדה כי יניב הוא שניגש לדלת הנאשם, ואופי התקיפה, שאינו מן החמורים, ולא הסב נזק גופני, ינתן משקל בשלב גזירת העונש.

הגנה מן הצדק

67. טרם הכרעה סופית יש להידרש לטענות ההגנה מן הצדק שהועלו על ידי הנאשם, במהלך הדיון המקדמי ובמסגרת הסיכומים. לטענת ההגנה נוכח הפגיעה בזכויות הנאשם ובזכותו החוקתית להליך הוגן, יש להורות על ביטול כתב האישום ועל זיכוי הנאשם.

68. לטענת ההגנה, נתגלו בהליך הפלילי הפגמים הבאים:

- א. משך עיכובו של הנאשם עלה על ארבע שעות. הנאשם עוכב ביום 16.4.2015, בשעה 23:00, הובא לתחנה בשעה 23:15 ואולם חקירתו התחילה למחרת - ביום 17.4.2015, בשעה 03:09.
- ב. חקירתו הראשונה של הנאשם נעשתה בשעות הלילה, ללא הצדקה ובניגוד לנוהל הקובע במועד הרלבנטי.
- ג. בכל הנוגע לשני הנושאים שלעיל - חקירה לאחר תקופת העיכוב המותרת בחוק - 3 שעות וחקירה בשעות הלילה, ציינה באת כוח הנאשם את מעורבותו של יניב, קצין משטרה, בהליך.
- ד. עוד נטען, כי כתב האישום הוגש בנוגע לעבירות שהנאשם לא נחקר לגביהן.

כפי שצוין לעיל - טענה בנוגע לחקירה בנוגע לאי עמידה בנוהל "אי השפיטה" - קיבלה התייחסות בהחלטת כב' סגן הנשיא עוזיאל ונימוקיו מקובלים אף עלי.

69. דוקטרינת ה"הגנה מן הצדק" נקלטה במשפט הישראלי, תחילה בפסיקת בית המשפט העליון, בע"פ 2910/94 יפת נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 221 (1996) ולאחר מכן בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 776 (2005) (להלן - "**עניין בורוביץ**"). תיקון 51 לחוק סדר הדין הפלילי סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 עיגן הדוקטרינה בחוק, ובמסגרתו הוסף סעיף 149(10) שלשונו:

149. לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדמיות, ובהן

...

(10) הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

70. הדוקטרינה מאפשרת לאזן את מטרות ההליך הפלילי עם ערכי הצדק וההגינות שיש לנקוט באופן הגשמת מטרותיו. בענין **בורוביץ** נקבע:

"ההכרעה בשאלה אם המקרה שלפני בית-המשפט מצדיק את החלתה של הגנה מן הצדק, אמורה לשקף איזון נאות בין מכלול הערכים, העקרונות והאינטרסים השונים הכרוכים בקיומו של ההליך הפלילי. מן העבר האחד ניצבים האינטרסים התומכים בהמשך קיומו של ההליך, ובהם העמדת עבריינים לדין ומיצוי הדין עמהם; הוצאת האמת לאור; קיומם של מנגנוני גמול, הרתעה וענישה; שמירה על ביטחון הציבור; הגנה על זכויותיו של

הקורבן הנפגע. ומן העבר האחר ניצבים האינטרסים השוללים, במקרה הקונקרטי, את המשך קיומו של ההליך, ובהם הגנה על זכויות היסוד של הנאשם; פסילת מהלכיה הנפסדים של הרשות והרתעתה מפני נקיטת מהלכים דומים בעתיד; שמירה על טוהר ההליך השיפוטי; שמירת אמון הציבור בבית-המשפט "...

71. עוד נקבע בענין **בורוביץ** כי בחינתה של טענת הגנה מן הצדק תעשה על פי מבחן תלת-שלבי: בשלב הראשון, על בית המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליך ומידת עוצמתם כל זאת במנותק משאלת אשמתו או חפותו של הנאשם. בשלב השני, על בית המשפט לבחון האם קיום ההליך, חרף הפגמים, פוגע בתחושת הצדק וההגיונות. בשלב זה נדרש איזון בין האינטרסים השונים, אשר במסגרתו נלקחים בחשבון לא רק תיקון העוול שנגרם לנאשם כתוצאה מאופן ניהול ההליך הפלילי, אלא גם אינטרסים ציבוריים כלליים; בשלב השלישי על בית המשפט לבחון האם לא ניתן לרפא את הפגמים באמצעים מתונים יותר מאשר ביטולו של כתב האישום.

72. מהכלל, נפנה לעניננו אנו.

השלב הראשון - זיהוי הפגמים בהליך ועוצמתם

73. על פי הוראות סעיף 67(ב) לחוק המעצרים היה השוטר רשאי לעכב את הנאשם ולבקש ממנו להתלוות אליו לתחנת המשטרה, בהתקיים יסוד סביר לחשד בוצעה עבירה העלולה לסכן את שלומו או בטחונו של אדם. ההחלטה לעכב את הנאשם בו ביום ולהביאו לחקירה משטרתית איננה בלתי סבירה, בהתחשב בטיב העבירות שיוחסו לנאשם, והקרבה בין דירתו למקום מגורי המתלוננות, גם ניתן היה להגיע לתוצאה אחרת, ולזמן את הנאשם לחקירה ביום למחרת. כמו כן, אף כי ניתן היה לגבות גרסה, ולו ראשונית, מאילנה (וככל שאיילת שבה לדירה, אף ממנה) במועד הגעת השוטרים לבניין, אין באי תחקורה בשעה זו פגם מהותי. עוד יש לציין, כי ניתן להבין מסיכומי באת כוח הנאשם כי הסיבה לעיכוב, לפחות בחלקה, נעוצה בהיות המתלונן קצין משטרה. לא מצאתי בסיס מספק לקבוע כי אלו היו פני הדברים והשוטר המעכב, עד שאף זכה לתשבחות מהנאשם בנוגע להגיונותו (עמ' 44, ש' 25-26), לא נשאל ישירות בנוגע להשפעת מעמדו של יניב על פעולותיו.

74. יחד עם זאת, משך העיכוב - למעלה מ-3 שעות, מבלי להאריכו בהתאם להוראות סעיף 73(ב) לחוק המעצרים מהווה פגם משמעותי בהליך. הנאשם נחקר לאחר למעלה מארבע שעות מעת הגיעו לתחנה, ולא נמצא בתיק החקירה מזכר הנוגע להארכת העיכוב. גם תנאי הנוהל הנוגע לעריכת חקירה בשעות הלילה, הן בהתאם לסעיף 3(א) לת/6, נוהל שהיה רלבנטי החל מנובמבר 2015, לאחר מועד האירועים מושא האישומים, או לנוהל קודם, נ/3, שהיה בתוקף במועד הרלבנטי, לא מולאו כנדרש. לא למיותר צליין, כי גובה ההודעה אף מסר כי אינו מכיר את הנוהל (ראו דבריו בסוף עמ' 31). גם חקירה כאמור, שלא בהתאם לנהלים, עולה כדי פגם של ממש.

75. אתיחס, קצרות, לטענתה המקדמית של ההגנה בנוגע לאי חקירת הנאשם בכל הקשור לעבירות כלפי אילנה ואיילת. בהודעתו הראשונה, ת/1, הודע לנאשם כי הוא חשוד בעבירות איומים. במסגרת הודעה זו התייחס הנאשם לכל שלושת העימותים מושא כתב האישום בכל הנוגע לעבירות האיומים, ואף מסר התייחסות לדברים גם בחקירתו

הנוספת (ת/2, ש' 20, 59-60). משנתנה לנאשם האפשרות להתייחס לדברים, למסור גרסתו, ומשעיקריה שבו על עצמם בעדותו בבית המשפט, יש לדחות הטענה כי נפגעה הגנתו, באופן המצדיק ביטול האישום (ראו והשווה לאמור בפסקה 14 לע"פ (ת"א) 34168-08-14 **אורי טלי נ' מדינת ישראל** (2.2.2015)).

השלב השני - קיום ההליך על אף הפגמים

76. דרגת החומרה בשני פגמים שנמצאו ונסקרו לעיל - משך העיכוב וחקירה בשעות לילה - אינה רבה מאוד, גם אם יבחן משקלם המצטבר. מכאן, יש לקבוע כי קיום ההליך על אף פגמים אלה, אינו פוגע בתחושת הצדק עד כדי מסקנה כי יש לבטלו. האיזון הראוי שיש לערוך בין טיב העבירות המיוחסות לנאשם, עובדת חזרתו על עצמן, הגנה על זכויות המתלוננים ומיצוי הדין, מצדיק המשך קיומו של ההליך.

השלב השלישי - נקיטת סעד מתון מביטול האישום

77. בענין **בורוביץ נקבע**:

"ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק מהווה מהלך קיצוני שבית המשפט אינו נזקק לו אלא מטעמים חריגים".

במקרה זה, בו עוצמת הפגמים אינה מן החמורות, ואינה יורדת לשורש העניין, תוצאה של ביטול ההליך איננה מאוזנת ואינה משקללת נכונה את השיקולים הראויים. אכן, בחקירתו של הנאשם בשעת לילה מאוחרת, ובעיכובו - שנמשך למעלה מארבע שעות, ללא הסבר מספק ומבלי עמידה בתנאי הנהלים, נפלו, כפי שצויין, פגמים בעלי משקל. יחד עם זאת, יש לתת הדעת למשך החריגה, שאינו רב, ולעובדה כי חלק מהזמן בו המתין הנאשם לחקירתו הוקדש לבירור הטענות כנגדו ובמסגרתו נגבתה הודעת יניב. לפגמים ולקשיים שאכן נמצאו ניתן יהיה להתייחס במסגרת גזירת העונש.

אי חקירת אלישבע צדוק

78. לסיומו של חלקו הראשון של האירוע היתה עדה אלישבע צדוק, שכנתם של אילנה והנאשם. שמה עלה עוד במשטרה (ראו דברי איילת, עמ' 18, ש' 12-13). לדברי איילת יצאה אלישבע בסוף הויכוח ושאלה אותה מה קרה. לאחר מכן, שבה לדירתה.

79. אף כי לא נטען כי מדובר במחדל חקירה שיש בכוחו לפגוע בהגנת הנאשם, והנושא הוזכר בסיכומי ההגנה בהקשר הכללי של דיות הראיות, אתיחס לעניין בקצרה. לא מצאתי כי מדובר במחדל חקירה אשר פגם בהליך ההוגן וקיפח הגנתו של הנאשם. ראשית, מדובר בעדה המתגוררת באותו הבניין והנאשם יכול היה לזמנה לחקירתו, כפי שנעשה גם בעניין רויטל. שנית, על פי הנתען, העדה יצאה למסדרון בסיומו של האירוע ומדברי איילת, האמינים עלי, ניתן להסיק כי לא שמעה את תוכן הדברים שהוחלפו, זאת נוכח פנייתה אליה בשאלה: "מה קרה. אכן, טוב היתה עושה

המשטרה לו היתה פועלת לזימון אלישבע לעדות, ואולם, כאמור לעיל, במכלול נסיבות העניין, מחדל זה אינו עולה כדי מחדל משמעותי, על כל השלכותיו.

זוטי דברים

80. בסוף סיכומיה טענה באת כוחו של הנאשם, קצרות, כי המעשים המיוחסים לו עולים כדי זוטי דברים. אשר על כן, קמה לו הגנה בדמות סייג זה הקבוע בסעיף 34 לחוק, שלשון: "לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך".

81. הסייג מספק מענה למקרים חסרי משמעות ממשית מבחינת האינטרס הציבורי, הגם שנתקיימו בהם יסודות העבירה. המגמה העולה מן הפסיקה היא שיש להחיל סייג זה בזירות, ותוך בחינת נסיבותיו של כל מקרה ומקרה, למניעת מצב בו עבירות הנתפסות כקלות ירוקנו מתוכן (ראו ע"פ 7829/03 **מדינת ישראל נ' אריאל הנדסט חשמל רמזורים ובקרה בע"מ** (14.07.2005)).

82. המקרה שלפני אינו עולה כדי זוטי דברים.

83. המדובר באירוע מתמשך, שתחילתו ביוזמת הנאשם, אשר פנה לאיילת והטיח בפניה איומים בלשון גסה, וכל זאת על רקע דבר של מה בכך. הנאשם איים, מספר פעמים, איומים חמורים ובוטים, בלשון גסה, כלפי שלושה אנשים, אחת מהן, אישה מבוגרת. בפעימה האחרונה אף נילוותה לביטוי המאיים תקיפה, שחומרתה מעטה אמנם, אף מוסיפה הבט פיזי לביטוי המילולי. אין לראות במעשי הנאשם מעשים קלי ערך שאינם מצמיחים סכנה לציבור. הנאשם הוא שהסלים את האירועים, האשם נעוץ בו, ותגובתו - האלימה והבוטה - לא הייתה מידתית, אף אם ניתן דעתנו, כנדרש, לעובדה כי שני תחילת שני האירועים היא עקב פניית אילנה ויניב אליו, בביתו, ולא הוא שיזמם (ראו והשוו: ע"פ 15203-08-13 **סטרצנקו נ' מדינת ישראל** (18.11.2013); בקשת רשות ערעור נדחתה: רע"פ 8582/13 **סטרצ'נקו נ' מדינת ישראל** (21.1.2014)).

84. בעניין **כחלון** ציין בית המשפט המחוזי בתל אביב את הדברים הבאים, אשר, בהתאמות הנדרשות, יפים אף לענייננו אנו.

"אנו מסכימים עם הסנגור כי לאחר תיקון כתב האישום רף החומרה איננו מרקיע שחקים, יחד עם זאת לא מקובלת עלינו ההגדרה כי העבירות קרובות לזוטי דברים. המתלוננים בתיק זה הם בעלי משרד עורכי-דין שהם בעלי דירות בבנין שבו מתגוררת המערערת. המערערת כנראה לא שבעה נחת מהתנהלותם של המתלוננים במישור החניות ואולי במישורים אחרים ולרוע המזל, נתנה ביטוי ממש, אלים הן פיזית והן מילולית לחוסר שביעות רצונה... העובדות מצביעות על כך שהמערערת התנהגה תוך הפגנת חוסר מעצורים, חוסר תרבות והפחידה פחד של ממש, לפחות באישום השני, את העובדת ... לרוע המזל, סכסוכי שכנים לא אחת מסלימים וגם במקרה זה פוטנציאל ההתלקחות היה

מוחשי ואיננו טעון הסברה" (ע"פ (ת"א) 1007-04-16 כחלון נ' מדינת ישראל (04.5.2016).
בקשת רשות ערעור נדחתה - רע"פ 4815/16 כחלון נ' מדינת ישראל (26.6.2016).

85. אשר על כן, נדחית הטענה בדבר התקיימות סייג זוטי הדברים.

סוף דבר - התוצאה

86. הנאשם מורשע במספר עבירות לפי סעיף 192 לחוק. זאת, בנוגע האיומים שהופנו לאיילת ("אמרר לכם את החיים"; "אזיין לאמא שלך את הצורה"), לאילנה ("אראה לך מה זה... אמרר לך את החיים") וליניב ("אמרר לאמא שלך את החיים", "אמעך אותה אם תגיע שוב לדירה", "אני אזיין אותך"). כן מורשע הוא בעבירה לפי סעיף 379 לחוק, בנוגע לתקיפת יניב.

ניתנה היום, כ' אדר תשע"ח, 07 מרץ 2018, במעמד הצדדים.